ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ κ. Κορμπὲκ ἐτοποθέτησε τὶς λάμπες ἐπάνω στὸ γραφεῖο.

— Εἶδατε ποτὲ τέτοια ἔργα τέχνης; Οὔτε στὸ Μουσεῖο δὲν ὑπάρχουν! Κύτταξε! Ἡ μιὰ ἔχει τὴν βασίλισσα Κά, ποὺ εἶταν βασίλισσα τῶν δυὸ Αἰγύπτων. Στέκει μεταξὺ τοῦ Θανάτου καὶ τοῦ Ὕπνου. Αὐτὴ δὲν ὑπάρχει σὲ κανένα μουσεῖο, οὔτε στὸ Παρίσι, οὔτε στὸ Βερολίνο. Μπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὶ σημαίνει αὐτὴ ἡ εἰκόνα τοῦ Σκήπτρου; Τὰ ξαναείδατε αὐτὰ πουθενά;

Ἔπειτα προσέθεσε ἠπιώτερα:

— Εἶμαι ἕνας βλάκας! Σᾶς ζητῶ συγνώμην γιὰ ὅσα σᾶς λέω. Μὲ θυμώσατε ὅμως γιατὶ μοῦ ἀμφισβητήσατε ἂν γνωρίζω αὐτὲς τὶς λάμπες.

— Ἀγαπητὲ κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ Ντόου, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία. Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω θυμωμένους ἀνθρώπους ὅταν συζητῶ. Μόνο ἀπὸ θυμωμένο ἄνθρωπο μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά μου ἄλλωστε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μοῦ εἴπατε ἐντὸς δύο λεπτῶν περισσότερα πράγματα, ἀπ' ὅσα θὰ μοῦ λέγατε σὲ μιὰ ὥρα . . .

Ὁ κ. Κορμπὲκ κοκκίνισε. Ἔστρεψε τὸ κεφάλι πρὸς ἐμὲ καὶ ρώτησε:

— Τώρα πέστε μου πῶς κατορθώσατε νὰ τὶς εὕρετε; Ποῦ τὶς βρήκατε;

— Ἐδῶ!... ἐψιθύρισα δείχνοντας τὸ συρτάρι.

— Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἐμεῖς τὶς ζητούσαμε ἀλλοῦ; Πῶς βρέθηκαν ἐδῶ μέσα; Τὶς βρήκατε δὲ ὀλίγα δευτερόλεπτα, πράγματι, πρὶν νὰ μποῦμε ἡμεῖς μέσα;

— Ναί, ἀπήντησα. Τὶς εὑρήκαμε ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή . . . κατὰ τύχην!

Ὁ κ. Κορμπὲκ μὲ κύτταξε μὲ ἔκπληξι. Ὕστερα ἐκύτταξε τὴν μὶς Τρελόνου καὶ εἶπε:

— Δηλαδή, θέλετε νὰ πῆτε πὼς κανένας δὲν τὶς εἶξερε ἐδῶ; Πῶς βρέθηκαν μυστηριωδῶς μέσα στὸ συρτάρι;...

— Ἴσως καὶ νὰ τὶς εἶξερε κανένας. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ξέρω οὔτε ποιὸς ἦταν, οὔτε πότε ἦλθε, οὔτε πὼς ἦλθε. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ξέρει τίποτε σχετικῶς. Πρέπει νὰ ρωτήσουμε τοὺς ὑπηρέτες γιὰ νὰ μάθουμε τὶ συμβαίνει.

Ἐκαλέσαμε πράγματι τοὺς ὑπηρέτες, ἕνα πρὸς ἕνα, καὶ τοὺς ρωτήσαμε, ἂν ἔφερε κανεὶς ἀπ' ἔξω κανένα ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα, ποὺ βρισκόντουσαν ἐπάνω στὸ γραφεῖο. Κανένας δὲν εἶξερε τίποτε!

Ὁ κ. Κορμπὲκ δὲν εἶπε λέξι. Ἐτύλιξε μόνον τὶς λάμπες μὲ βαμβάκι καὶ τὶς ἐτοποθέτησε σ' ἕνα μεγάλο κουτί. Κατόπιν τὶς μεταφέραμε στὸ δωμάτιο τοῦ ντετεκτὶβ καὶ τὶς ἀφήσαμε ἐκεῖ ὑπὸ τὴν φύλαξι ἑνὸς ὁπλισμένου ἀνθρώπου.

Τὴν ἑπομένη τὶς ἐκλείσαμε σ' ἕνα κιβώτιο, ποὺ εἶχε δυὸ κλειδιά. Τὸ ἕνα ἐκράτησα ἐγὼ καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἐκλείδωσα εἰς ἕνα συρτάρι. Μιὰ κ' εὑρέθηκαν ἡ λάμπες αὐτὲς δὲν ἔπρεπε νὰ χαθοῦν πειά...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔφθασε κι' ὁ γιατρὸς Οὐΐκεστερ. Εἶχε μαζί του ἕνα μεγάλο πακέτο. Ὅταν τὸ ξετύλιξε εἴδαμε ὅτι περιεῖχε τὴν μούμια ἑνὸς γάτου. Τὸν ἀκολουθήσαμε τότε ὅλοι στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

Ὁ γιατρὸς ἦταν ταραγμένος. Ἐπίσης ἡ μὶς Μαργαρίτα. Ὁ ντετεκτὶβ φαινόταν ψύχραιμος ὅπως πάντα. Ὁ κ. Κορμπὲκ καὶ ἐγὼ προσπαθούσαμε νὰ κρύψωμε τὴν περιέργειά μας.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ γιατρὸς μπῆκε στὸ δωμάτιο, ὁ Σύλβιο ἄρχισε νὰ νιαουρίζῃ. Ἔτρεχε γύρω ἀπὸ τὴν μούμια τοῦ γάτου καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν τσαγκρουνίσῃ μὲ θυμό. Ἡ μὶς Τρελόνου τὴν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸ δωμάτιο μὲ δυσκολία. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο εἶπε:

— Εἴδατε λοιπὸν ποὺ ὁ Σύλβιο δὲν χωνεύει τὶς μούμιες τῶν γάτων;

— Τὶ παράξενο πρᾶγμα ἀλήθεια; εἶπε ὁ κ. Κορμπέκ.

— Πολὺ παράξενο! Μὰ δὲν ἀποδεικνύει καὶ τίποτε, εἶπε ὁ ἀστυνομικός...

— Θὰ ἐπαναλάβουμε τὸ πείραμα καὶ κάτι θὰ ἐξακριβώσουμε, μουρμούρισε ὁ γιατρός.

Τὸ βράδι εἴμουν μόνος στὸ δωμάτιό μου, ὅταν ἄκουσα ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Μπῆκε σὲ λίγο ὁ Ντόου, ὁ ὁποῖος ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα πίσω του.

— Τί συμβαίνει, Ντόου; τὸν ἐρώτησα.

— Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὲς τὶς λάμπες, κύριε Ρόζ. Ὅπως γνωρίζετε, ἡ λάμπες αὐτὲς βρέθηκαν ἀκριβῶς στὸ σαλονάκι, ποὺ συγκοινωνεῖ ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμήθηκε τὴν περασμένη νύχτα ἡ μὶς Τρελόνου....

— Μάλιστα.

— Ὅπως ξέρω ἐγώ, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νυκτός, κάποιο παράθυρο ἄνοιξε κ' ἔκλεισε πάλι. Ἄκουσα τὸν θόρυβο κ' ἔκαμα ἕνα γῦρο γιὰ νὰ ἰδῶ τὶ συνέβαινε. Δὲν ἀντελήφθην ὅμως τίποτε τὸ ἐξαιρετικό.

— Καὶ ἐγὼ ἄκουσα ἕνα παράθυρο ν' ἀνοίγῃ τὴ νύχτα, εἶπα.

— Δὲν σᾶς φαίνονται λοιπὸν παράδοξα ὅλα αὐτά;

— Παράδοξα! Εἶνε νὰ τρελλαθῇ κανείς! ἀπάντησα. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τὶ θὰ συμβῇ ἀκόμη! Δὲν πιστεύω νὰ σταματήσῃ ὡς ἐδῶ τὸ πρᾶγμα!

Ὁ ντετεκτὶβ ἐξακολούθησε ἀργὰ—ἀργὰ σὰν νὰ διάλεγε τὶς λέξεις ποὺ θἄλεγε:

— Ἐγώ, κύριε Ρόζ, εἶπε, δὲν πιστεύω στὰ φαντάσματα καὶ σὲ τέτοια μυστηριώδη πράγματα. Εἶμαι ὑπὲρ τῶν γεγονότων. Καὶ ζητῶ σὲ κάθε γεγονὸς τὸ ἀρχικόν του αἴτιον. Ὁ κ. Κορμπὲκ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ λάμπες ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Αὐτὲς ἡ λάμπες ἀνήκουν, ὅπως εἶπε, στὸν κ. Τρελόνου. Ἡ κόρη του, ἡ οἰκοδέσποινα, ἄφησε τὴν περασμένη νύχτα τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἐκοιμήθηκε σ' ἄλλο. Ἕνα παράθυρο ἄνοιξε κι' ἔκλεισε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νυκτὸς αὐτῆς. Τέλος σήμερα βρήκαμε τὶς κλεμμένες λάμπες σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ συγκοινωνεῖ ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο κοιμήθηκε ἡ μὶς Τρελόνου!...

Ἔννοιωθα ἀκούγοντάς τον κάτι νὰ μοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Τὰ ζωηρὰ μάτια τοῦ Ντόου μὲ περιεργάζοντο κατὰ περίεργο τρόπο· τέλος συνέχισε:

— Κατ' ἐμέ, κ. Ρόζ, δὲν ἔγινε κλοπή! Τὶς λάμπες τὶς ἔφερε κάποιος στὸ σπίτι αὐτό, καὶ τὶς ἔδωσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴ νύχτα. Ἐτοποθετήθηκαν σ' ἕνα συρτάρι τοῦ μπουντουὰρ καὶ ἦταν ἕτοιμες νὰ βρεθοῦν σήμερα στὴν κατάλληλη στιγμή καί, ὅπως καί...ἔγινε!

Ἡ ὑποψία ἦταν τερατώδης. Ὑποψιάζετο ὅπως καὶ πρὸ ἡμερῶν τὴν Μαργαρίτα. Συνεκράτησα ἐν τούτοις τὸ θυμό μου καὶ τοῦ εἶπα:

— Καὶ ποιὸς τὶς ἔφερε μέσα στὸ σπίτι; Ἔχετε καμμιὰ ὑπόνοια;

— Ἴσως ὁ ἴδιος ὁ κ. Κορμπέκ; Ἡ ὑπόθεσις εἶνε τόσο περίπλοκος, ὥστε πιστεύω πὼς ὑπάρχει καὶ τρίτο πρόσωπο ἀναμεμιγμένο...

— Τότε κατὰ τὴν ἰδέα σας ὁ κ. Κορμπὲκ εἶνε ἕνας ψεύτης, ἕνας ἀπατεών. Ἔχετε δηλαδὴ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὑπάρχει συμπαιγνία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς μὶς Τρελόνου, ὅτι θέλουν ν' ἀπατήσουν ἕνα ἄλλο πρόσωπο, ἀλλὰ ποιὸ καὶ γιατί!

— Αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα, εἶνε σκληρὰ λόγια βέβαια, κύριε Ρόζ. Ἔχω ὅμως τοὺς λόγους μου, γιὰ νὰ κάμνω παρομοίας ὑποθέσεις. Εἶνε πιθανὸν νὰ ὑπάρχει καὶ τρίτο πρόσωπο ἀνακατωμένο στὴν ὑπόθεσι αὐτή. Ἴσως νὰ κάνω λάθος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μὶς Τρελόνου. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἀπατῶμαι καὶ γιὰ τὸν Κορμπέκ. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε ἄνευ τῆς συμπράξεώς του — ἐὰν ὅσα λέγει εἶνε ἀληθινά. Ὁπωσδήποτε, νομίζω, ὅτι εἶνε ἕνας ψεύτης! Τώρα εἶνε στὸ δωμάτιό μου καὶ κοιτάζει τὶς λάμπες. Ἀλλὰ εἶνε μαζί του καὶ ὁ Ράϊτ. Ἔτσι δὲν φοβοῦμαι μήπως συμβῇ πάλι κανένα ἀπρόοπτο. Ὁπωσδήποτε, κύριε Ρόζ, αὐτὰ θὰ μείνουν μεταξύ μας...

Τὸν ἐβεβαίωσα πὼς δὲν πῶ λέξι σὲ κανένα καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησα. Σὲ λίγο δέχτηκα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος ἑτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του.

— Εἶνε ἀλήθεια περίεργα, αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν, μοῦ εἶπε. Ἡ μὶς Τρελόνου μοῦ διηγήθηκε καὶ ὅσα συνέβησαν μὲ τὶς λάμπες. Μοῦ εἶπε πῶς βρέθηκαν στὸ μπουντουάρ. Ἔχουμε, δηλαδή, μιὰ ἀκόμη περιπλοκὴ στὴν ὑπόθεσι αὐτή. Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς συμβαίνουν πράγματα ἀνώτερα ἀπὸ τὰ συνήθη ἀνθρώπινα γεγονότα. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς ὑπάρχουν πραγματικῶς δυνάμεις μυστηριώδεις, δυνάμεις ὑπερφυσικές. Φοβοῦμαι νὰ ζητήσω συμπληρωματικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸν κ. Κορμπὲκ γιὰ νὰ μὴ μπλέξουμε χειρότερα τὰ πράγματα. Φαίνεται ὅτι κατέχει τὴν Αἰγυπτιολογίαν εἰς μέγιστον βαθμόν. Ἴσως πρέπει νὰ τοῦ ζητήσουμε νὰ μᾶς μεταφράσῃ κανένα κομμάτι ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικὰ ποὺ ὑπάρχουν δῶ μέσα... Δὲν εἴσθε αὐτῆς τῆς γνώμης;

Ἐσκέφθηκα πρὶν δώσω ἀπάντησι. Εἶχα ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ εἴχαμε ἀνάγκη οἱασδήποτε ἐπικουρίας.

— Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τὸ κάμῃ, ἀπήντησα τέλος. Φαίνεται ἕνας πραγματικὸς σοφός. Ἐπίσης νομίζω πὼς εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος.

(Ἀκολουθεῖ)

...Συνεννοεῖται μὲ τὸν Κορμπέκ!...